

Lærerne ved Officersskolen, kan enhver fast ansat Befalingsmand forblive mere end 10 Aar i sin Stilling ved en Undervisningsanstalt, saa længe han ikke bliver forfremmet. Lad os altsaa sætte, at en Mand f. Eks. er bleven der i 20 Aar, og at det Tidspunkt, da han bliver forfremmet, derefter indtræder f. Eks. den første Dag i Skoleaaret; saa er der aldeles ingen Tvivl om, at en Chef for Officersskolen som altsaa har været ved Officersskolen, i 20 Aar, naar han bliver forfremmet, kan blive der endnu et Aar, altsaa 21 Aar minus en Dag. Det staar tydelig og klart i Paragraffens første Stykke, og ethvert Forsøg paa at bortfortolke det er vist nok frugtesløst. Det er altsaa klart nok. Nu kommer det Tilfælde, at vi have en anden Chef, som kun har været der i 9 Aar, og som saa i Løbet af Skoleaaret bliver forfremmet. Forinden dets Afslutning kommer det Tidspunkt, da han har tjent paa Skolen i 10 Aar — det kan jo godt være Dagen før Forfremmelsen — og saa skulde han spadseres af med en Dags Barsel, medens den i det foregaaende Tilfælde omtalte Chef, som har været der i 20 Aar, kunde blive et Aar endnu! Det forekommer mig at grænse meget nær til en Fornærmelse mod vor Hærs Lovs Fædre — dem, som have lavet Loven af 1867 — at antage, at de have lavet noget saa meningsløst. Der maa dog gaa et Princip, en Tanke gennem Loven, og naar man — og det, med Rette — i Paragraffens første Stykke har tillagt det Betydning, at man skal bevare Kontinuiteten i Undervisningen og ikke skal kaste en Mand bort med en Dags Barsel, saa maa denne Bestemmelse ogsaa gælde for det andet Stykke, selv om det der ikke udtrykkelig er nævnt.

Hvis det, saaledes som den ærede Ordfører antager, var Hensynet til vedkommendes Stilling i Hæren, der bevirkede, at Afgang skulde finde Sted senest efter 10 Aar, naar Forfremmelse fandt Sted, saa vilde det være yderst besynderligt, at en Befalingsmand, som ikke blev forfremmet — eller først blev forfremmet senere, efter Afgang fra Skolen —, kunde have Lov til at forblive akkurat saa længe, det skulde være, man maatte antage, at det kunde skade i allerhøjeste Grad, at han forblev en længere Arrække, i 20—25 Aar, ved Skolen uden at faa Anledning til praktisk Tjeneste. Tager man altsaa Sigte særlig paa dette Forhold, vilde det være naturligt at træffe en Bestemmelse som den, der er formuleret i det ny Forslag, hvorefter noget saadant ikke længere kan finde Sted; og netop i denne Sammenhæng har jeg tilladt mig at paastaa og gentager det, at man

nærmest maa opfatte Paragrafen som sigtende til at forebygge det Misforhold, der kan fremkomme, naar en Mand kommer til at belæde en Plads, der langt fra svarer til hans Grad. Jeg tror i Modsetning til den ærede Ordfører, at der kan komme ret betydelige Ulemper af at have en General til Chef for Officersskolen. Af Generaler have vi overordentlig saa i den danske Hær, og det vilde medføre store Banfælgigheder at skulle undvære ham, der kunde jo ogsaa fremkomme forskellige andre Misforhold, f. Eks. det, at en Oberstløjtnant kom til at gaa som Skoleofficer ved Officersskolen, hvad der sikkert maatte betragtes som en ren Uting i Længden. Naar det blev sagt, at det ikke giver Ret til at begaa Lovbrud, at der er store Banfælgigheder ved at holde Loven, kan det til en vis Grad være sandt. Naturligvis: Loven skal holdes, quand même, men jeg har anført forskellige Tilfælde og kunde anføre langt flere, hvor man er vejen tilbage fra at opfylde Loven, fordi det var forbundet med alt for store Ulemper og Banfælgigheder at gøre det, og selv om dette ikke har givet vedkommende Ret til at overtræde Loven, forekommer det mig, at det giver Tinget en Pligt til at gaa frem med et vist Maadehold i Valget af Midler over for et saadant Lovbrud. Det forekommer mig klart, at man maa dømme Lovbrudet en hel Del mildere, naar det viser sig, at der har været saa store Banfælgigheder, at man kan sige, at det næsten har været nødvendigt enten at krænke berettigede Interesser og skade Hæren i højeste Grad eller ogsaa ligefrem afløse det ene Lovbrud med det andet. Naar den ærede Ordfører brugte, jeg ved ikke, om det var med særligt Overlæg, Udtrykket „det kriminelle Øjeblik“ om den 19de Oktober, vil jeg tillade mig, da vi nu en Gang ikke ere nogen Kriminalret, at henstille, om det ikke var bedre at opgive denne Indstilling om en Misbilligelse og beslutte at rejse en Rigsretsanklage; jeg skal for mit Vedkommende med stor Glæde stemme derfor, og jeg tvivler ikke om, hvad Udfaldet vilde blive. Naar den ærede Ordfører sagde, at man kunde altid vælge den Udvej at ombytte den nuværende Chef med en anden Oberst ved Ingeniørkorpsen, saa er det dog sin Sag at handle paa den Maade med en Mand i en sliq Alder og i en saa høj Stilling. Jeg tror dog ikke, at den ærede Ordfører for Alvor vilde være med til mod hans Vilje at bringe en Mand, der er ude i Kommando over Tropper, ind i en Undervisningsanstalt; det tror jeg, at den ærede Ordfører er alt for god en Pædagog til, at han kan tænke sig det som fornødt eller